

Nr 238.

Av herr **Lindley**, i anledning av Kungl. Maj:ts förslag till lag om arbetstidens begränsning.

Arbetstidslagens stora sociala uppgift är att bereda ledighet till bättre familjeliv, andlig utbildning samt för fullgörandet av medborgerliga uppgifter. Det är därför av stor vikt, att arbetstidens indelning blir fastställd på ett sådant sätt, att ordnade arbetstidsförhållanden uppstå, så att arbetaren på förhand kan beräkna och planlägga angående utnyttjandet av sin fritid.

Under nuvarande arbetstidslags tillämpning hava emellertid fall inträffat, där arbetare med stöd av gällande undantagsbestämmelser blivit tilldelade en arbetstid, som måste anses orimlig och fullständigt upphälvande de syftsmål, som utgöra lagens sociala grundval.

Undertecknad åsyftar här arbetsrådets beslut att med stöd av nuvarande arbetstidslags 5 § 3 stycket eller 6 § 1 mom. i nu föreliggande kungl. proposition nr 359 fastställa hamn- och stuveriarbetarnas arbetstid vid de flesta hamnar i riket till 192 timmar under en tidrymd av 4 veckor. Denna undantagsbestämmelse lyder som följande:

»År för visst arbete arbetstiden i väsentlig mån beroende av årstiden eller väderleken eller är den på grund av annat förhållande av växlande längd, må arbetsrådet, i den mån så provas påkallat, medgiva, att arbetstiden, med avvikelser från vad i 4 § stadgas, allenast begränsas så, att den i genomsnitt för viss angiven tidrymd kommer att uppgå till högst 48 timmar i veckan.»

Vad kan nu denna tolkning innebära? Jo, den kan innebära en enda sammanhängande arbetstid av 192 timmar i en följd eller en växlande arbetstid av från t. ex. 8 till 24 timmars arbetstid per dag eller ett fullkomligt osäkerhetstillstånd beträffande den tid, som arbetarna kunna åläggas arbete. Det enda säkerhetsvärdet för dessa arbetare är nu, liksom före lagens tillkomst, deras fackliga organisation. För det

stora flertalet hamn- och stuveriarbetare är arbetstidslagen i nuvarande stund endast en död bokstav.

Samma princip skulle utan större svårigheter även kunna bringas i tillämpning på en hel del andra yrkesgrupper, vars arbeten äro av det slag, att de under vissa dagar eller årstider kunna bli hindrade genom väderleksförhållandena. I så fall bleve det en lag, som huvudsakligast avsåge att reglera de inomhusarbetandes arbetstid.

Då denna principiella tillämpning av arbetstidslagen synes mig stå fullständigt i strid mot Washingtonkonventionens beslut, anser undertecknad, att omedelbara åtgärder böra företagas till förebyggande av dylik principstridig uttolkning, men då svårigheter föreligga att på rak arm föreslå sådan omformulering av nämnda mom., som kunde garantera ett förebyggande av ovan relaterade missförhållanden, måste undertecknad här inskränka sig att i opinionssyfte, utöver den av herr Sigfr. Hansson väckta motionen, vilken undertecknad i övrigt vill instämma uti, yrka på det riksdagen ville besluta,

att mom. 1 i 6 § måtte ur lagförslaget utgå.

Stockholm den 18 maj 1921.

Charles Lindley.